

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“

ΕΓΓΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ :

Το ετήσιον «Ελλάδα» Δρ. 10.—Για το «Εξωτερικό» Δρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο—λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ : Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού υπογείου Σιδηροδρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαββαί (Πλατεία Στεφανάρα, Έξαρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάγου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΘΑΥΜΑΖΟΥΜΕ

και μεις τον λόγιο νέο κ. Λουκόπουλο, που έπρεπε να γίνει λουστρός παρά να βγάλει, διά Πανθεστικῶν ἐράνων, περιοδικὸν σὰν τὸν κ. Ξενόκλητον ἢ νὰ βγάλῃ τὸν πατριωτικὸν κόρακα σὰν τὸν κ. Ἀνοητόπουλο τὸν Ἀθηναῖο. Τὸ κατορθωμά του εἶναι ἡρωϊκώτατο, χωρὶς νὰ πάψῃ γι' αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ λίγο θεατρικόν, ἀφοῦ πῆρε τὴν βούρτσα στὰ χέρια του, ὅχι γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσῃ ὕλη στους χρονολογικοὺς τῶν ἐφημερίδων, νὰ δεχτῇ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἀπὸ τὰ Φιλιατρά, νὰ δημοσιεύῃ περιπαθῆ μινύρε στίς ἐφημερίδες καὶ νὰ γίνῃ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μιὰ κι' αὐτὸς μεγάλη τῆς Ἀθήνας πληγή.

Ὅτε τὴν «Φιδερίνη» του ἐδιαδάσαμε, οὔτε πήγαμε νὰ μᾶς λουστράρῃ τὰ παπούτσια, γιὰ

λογισμένους κι' ἀμύλητος, σὺν νῆθελε νὰ συμμαζέψῃ τὸ μυκλὸ του· ἀπὸ τοῦτο ὁ καθηγητὴς νὰ γράψῃ τὸ σχῆμα καὶ νὰ προχωρήσῃ σ' τὸ μάθημα, πῆρε τὴν ἀπόρρητη, ἀρπάζε ζωντὰ τὸ τεμπέσιρι καὶ σ' τὴ στιγμή σου σάκωσε σ' τὸν πίννα... ἔκκ' κοκκοράει! «Ὁλα τὰ παιδιὰ... σὰν τὰ κοκκορία καλῆτανε, κι' ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴ φούρκα του κόντεψε νὰ πᾶρῃ ἀποπληξία. Τὴν ἰδίαν τὴ στιγμήν ὁ γυμνασιάρχης φώναξε τὸν Ἡλία καὶ τοῦπε νὰ μὴν πατήσῃ ἕνα μῆν' σ' τὸ σχολεῖο, μήπως ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τοῦ ἀγέρα τὸν φέρῃ σ' τὰ σύγκαλά του. Ἡ ἀνέκταψη αὐτὴ θαρρῶ πὺς πολὺ ὠφέλησε τὸ φίλο μου, γιὰτὶ φιλοτιμήθηκε νὰ φανῇ ξυπνότερος ἀπ' ὅτι ἦτανε, κινουρία πειραχτήρια βρίσκοντας γιὰ τοὺς δασκάλους...

Ὁ Πατέρ' Ἡλίας τις πλειότερας φορὰς ἔτρωγε στὴν κάμαρά του. Εἶχε μιὰ φουρού καὶ ὅλα τὰ χρειζόμενα γιὰ νὰ μαγειρεύῃ, κουβαλοῦσε δὲ τοῦ πούλιου τὸ γάλα πὸ τὸ μοναστήρι, τυρὶ περίφημο, βούτυρο, λουκάνικα, ὀσπρία, ὅ,τι καλλίτερο μπορούσε. Ἔτσι ἄμα δὲν ἔτρεχε σὲ κακοκεφαλαιὲς, φρόντιζε σ' τὴν κάμερά γιὰ τὴν παραδαρμένη του· ποῦ καὶ νὰ κάτῃ σ' τὸ σκαμνὶ του γιὰ μελέτη! Τώρα θρῆστε πὺς ἔκανε τὸ μάγερα γιὰ οικονομία; Ἄ μπᾶ! ὅ,τι τοῦ περισσεύει ἀπὸ τὸ ἐξῆδο τῆς τροφῆς, τὸ ξώδεσε σ' τὰ γλέντια του καὶ σ' τὰ ξενύχτια. Τὰ κακόμοιρα τὰ

νὰ μπορούμε νὰ κρίνουμε τὴν φιλολογικὴ καὶ λουστρική ἰδιοφυΐα του. Διαβάζουμε ὅμως δυστυχῶς τις ἐφημερίδες καὶ—δὲν σὰς τὸ κρύβουμε—πᾶμε νὰ πιστέψουμε ἀπὸ ὅσα διαβάζουμε πὺς ἂν πῆρε ὁ ρηξικέλευθος νέος—τὸν εἶπαν δὲ κι' αὐτὸν ρηξικέλευθο, κ' ἔννοια σας—τὴ βούρτσα στὰ χέρια, δὲν τὴν πῆρε γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, γιὰ νὰ ποδείξῃ στὸν κόσμον πὺς τσαλαπατάει τις κοινωνικὲς συνθήκες, ἀλλὰ γιὰ νὰ κἀνῃ θόρυβο, νὰ ρεκλαμαριστῇ, γιὰ νὰ παριστήσῃ ἐκεῖ στὸ ὑπαιθρο ὁ ἴδιος τὸ πιὸ καλὺτερον σκηνικόν του ἔργον, τὴν Θορυβίνην ποῦ τάρχιζε γιὰ δρᾶμα καὶ βγήκε πᾶνάθεμά το στὸ τέλος καμφοδία παραπολὺ ἄνοστη.

Μὴ τὰ παρεξηγήσῃ τὰ λογια μας αὐτά. Νὰ νὰ διαβάσῃ, νὰ τὰ νοιώσῃ καὶ καλὸ θὰ τοῦ κἀνουν. Θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ δουλέψῃ σοβαρώτερα στὸ μέλλον, ἢ μὲ τὴν πέννα ἢ μὲ τὴν βούρτσα. Νέος εἶναι καὶ νέος ποῦ μπορεῖ πολλὰ νὰ κατορθώσῃ—τὰ ποδείξε. Νάρχινῃσῃ λοιπὸν ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς νὰ δουλεύῃ σεμνότερα καὶ ἡττωτέρω. Νὰ μὴν ἀκούγεται ἡ βούρτσα του τόσο, νὰ μὴ κουβενατίζῃ μὲ τοὺς δημοσιογράφους, νὰ μὴ φαπλαττίζῃ στοὺς «Καιροῦς» πὺς ἔρχεται ὁ διὰ τῆς φαντασίας ἀγωνιζόμενος πρὸς συλλογὴν πάσης ἰδέας καθιστώσης, λόγῳ τῆς δράσεώς της ζηλοτύπον ἕνα ζεῖδωρον ἥλιον νὰ ἐμολογήσῃ...» τάνομελόγητα.

Αὐτὰ νὰ κἀνῃ καὶ θὰ μᾶς θυμηθῇ. Καὶ πρὸ πάντων νὰ καρφώτῃ γερὰ τὰ πόδια του στὴ γῆ γιὰ νὰ μὴ κἀνῃ τὸ φοβερό ἐκεῖνο βῆμα ποῦ χωρίζει τὸ σοβαρὸ ἀπὸ τὸ γελοῖον.

ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

τῆς φορολογίας τοῦ δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεφύτρωσε καὶ τὸ περίφημον συνδικάτον τῶν διευθυντῶν τῶν ἐφημερίδων, μονάχα ἡ «Εστία» καὶ τὸ «Σκρίπ» ἐκράτησαν τὴ θέσιν ποῦ πρέπει νὰ κρατᾷ ἡ δημοσιογραφία πάντοτε, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιβάλλεται στὴν κοινὴ γνώμην μὲ κάποια ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ κάποια, πὺς νὰ τὸ ποῦμε, ἀνθρωπιά.

Ὁ Ἀρκούδας τοῦ «Ἑμπερὸς» τόσο παραξενεύτηκε μὲ τὴ στάση αὐτὴ, ὥστε ἀποκάλεσε Κικιντζήδες—ὁ ὁμορφάνθρωπος! τοὺς διευθυντὰς τῶν δύο ἐφημερίδων, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ δὲν ἔλαβαν μέρος κι' αὐτοὶ στὸν γραβαρῆτικο χορὸ καὶ δὲν ἀπλώσαν τὰ χέρια τοὺς στοὺς βουλευτὰς νὰ ποῦν :

— Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, νὰ συχωρεθοῦν τὰ πειθαυμένα σας, μὴ μᾶς βάλετε φόρο στὸ χαρτί!

ῥάσας του εἶχαν βρῇ τὸν μπελὰ τους. Πότε τὰ φοροῦσε, ξεσκισμένα, ζαρωμένα, κουτσομπαλωμένα, γεμάτα πάντα σκόνη καὶ λεκέδες· πότε τὰ πετούσε μὲ καταφρόνια σὲ μιὰν ἄκρη καὶ φοροῦσε τὰ κουτσαδάκια κοσμικὰ του, κρύβοντας σὲ μιὰν ῥεμπούλικα τὰ μακριὰ του τὰ μαλλιά, ποῦ εἰδειχναν πὺς εἶχε λίγη γνώσι. Τότε χωρὶς ἄλλο ἐτοιμαζότανε γιὰ κἀνένα πανηγύρι· ἢ σὲ κἀνένα κρησπουλεῖο θάκανε μ' ἄλλους ἀρκαντάσηδες τοῦ κουτρούλη τοῦ γάμου, ἢ μὲ καμμιὰ κοκκωνίσσα θὰ τραβᾶσε μὲ τὴν ἀμαξία σ' τὴν Κολοκυθὸν ἢ σ' τὰ Πατήσια, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ τῶν ἀμαρτωλῶν τὴ σωτηρία! Εἶχε βλέπετε, ὁ καυμένος τὴν ἀδυναμία του, λαχταροῦσε, πέθαινε, γιὰ τῆς ἐμμορφῆς κοκκωνίσσας, εἶδνε τὴ μισή του τὴ ζωὴ γιὰ ἕνα δροσερὸ χαμογέλιο, γιὰ ἕνα μαργιόλικον κύταγμα... Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶχε κι' ἄδικο ὁ δύστηνος! Ὅποιος πῇ πὺς αὐτὰ δὲν τ' ἀρέσουνε, ἢ ψεύτης εἶναι ἢ ζαβὸς ἢ... χαρέμι τὸν βάλανε νὰ φυλάγῃ! Μιὰ μέρα εἶχε ψωνίσει ἀπὸ τὴν ἀγορὰ μιὰ τραγίσαν κεφάλαν, ποῦ μπορούσε νὰ τὴν πάρῃς καὶ γιὰ γαϊδουρινή· τὴν τύλιξε καλὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν ἔχωσε κάτω ἀπ' τὰ ῥάσας του, ἂν καὶ ἦτανε κατακατωμένη καὶ χωρὶς δυσκολία θὰ περνοῦσαν τὸ χαρτί τὰ ἀλμάτα. Ἦτανε βράδυ, ἔξ' ἡ ἐξήμισῃ ἢ ὥρα καὶ πολλὸς κόσμος πήγαινε στὸν περ-

Τὸ Συνδικάτον, λέν, ἰδρύθηκε γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ ἠθικὰ καὶ ὕλικα συμφέροντα τοῦ τύπου. Τὸ δεύτερον τὸ πιστεύουμε. Μὰ γιὰ τὸ πρῶτον, τί νὰ σὰς ποῦμε; Ἠθικὰ συμφέροντα δὲν βλέπουμε πούθενά, ὥστε ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν, δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ προστατευθοῦν.

ΠΟΙΟΣ

τὰ θέλει τὰ κόμματα στὴν Ἑλλάδα; Κανείς. Κι' ὅς τόσο ποὺς ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὰ πολεμήσῃ; Πάλι κανείς.

Μέσα στὰ «Ρόδα καὶ Μῆλα» τοῦ Ψυχάρη (Τόμος Β', σελ. 213) βρίσκται, μαζί μὲ τόσες ἄλλες, κ' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια. Ἀλλὰ ποὺς προσέχει σ' αὐτά; Ὅλοι φωνάζουμε μέγα ρύχτα γιὰ τὰ κόμματα, δλοὶ γινόμαστε Ἱερεῖες, φωνάζουμε πὺς τὰ πολιτικὰ κόμματα χαντάκωσαν καὶ θ' ἀποβουλιάζουν τὸ ἔθνος κι' ὅμως κανένας μας δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὰ πολεμήσῃ πραγματικὰ καὶ νὰ γίνῃ Ἡρακλῆς, γιὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτὴ κοπριά.

Καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος. Τρέφουμε τὰ κόμματα, γιὰτὶ τρεφόμαστε ἀπ' αὐτὰ καὶ—στὴν πρώτη ἀνάγκη στὸ βουλευτὴ μας θὰ τρέξουμε, ποῦ τὸν θέλουμε νᾶναι καὶ Κυβερνητικὸς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τεκνίωση σύντομα τὴ δουλίτσα μας.

Μήπως ἔχει κανένας ἀντίρρηση γι' αὐτό;

ΛΥΠΗΘΗΚΑΜΕ

κατάκάρδα γιὰ κείνα ποῦ εἶπε τὴν περασμένη Δευτέρα στὸν «Παρνασσὸν» ὁ κ. Γρ. Βερναρδάκης. Ἀν τᾶλεγε ὁ Μιστριώτης ἢ ὁ Ξενόπουλος θὰ γελοῦσαμε. Μὰ ἀπὸ τὸν κ. Βερναρδάκη, ποῦ κ' ἐπιστήμονας πραγματικὲς εἶναι καὶ δυνατόν πολεμῆσαι ἄλλοτε καὶ πολεμᾷ ποῦ καὶ ποῦ ἀκόμα τὸν Κοντισμὸ καὶ τὸν σχολαστικισμό, περιμέναμε ἄλλα λόγια, πὺς φρόνιμα κι' ἄλλα ἐπιχειρήματα, πὺς σοβαρά, γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Κρίμα! Κι' ὁ Κουρουπολιδιὸς ἂν ἀνέβαινε στὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» καὶ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἴδιον ζήτημα, δὲν θὰ μιλοῦσε χειρότερα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ κ. Βερναρδάκης ἔβρισε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα βαυανιστάτα κ' ἔχτισε ἕνα λασπόφυρον στὴν καθαρεύουσα ποῦ τὸν ἐγκρέμιζε ἀμέσως μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἀφοῦ τὸ μόνον μέρος ποῦ ἄξιζε ἀπ' ὅλη τὴ διάλεξή του ἦτανε δὺς στίχοι ἀπὸ τὸν «Προμηθεῖα» τοῦ Αἰσχύλου, μεταφρασμένοι ἀπὸ τὸν ἴδιον στὴν δημοτικὴ! Γιὰ τοὺς στίχους τῶν «Περσῶν» ποῦ μᾶς τοὺς παρουσίασε μεταφρασμένους στὴν καθαρεύουσα, δὲ λέμε τίποτε, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἄνδρα. Ἐπειτα τὸ εἶπε κι' ὁ ἴδιος ἀπαγγέλλοντας τὸν θρῆνον τῆς Ἰώης :

πατὸ 'κει κοντὰ στὴν πλατείαν τῆς Ὀμόνοιας βλέπει νὰ περνοῦν δίπλα του δὺς ὁμορφᾶς κοπέλλαις μ' ἕνα λιμοκοντόρον, πεταχταῖς καὶ λιγυσταῖς, ἱκαναῖς νὰ σκακιδάλισουν καὶ μητροπολίτην, ὅχι τὸ δόλιο τὸν Ἡλία, ποῦ δὲν ἦτανε καλὰ καλὰ οὔτε καλὸς γέρος! Κύτταξε τὴν μιὰ, κύτταξε τὴν ἄλλην, κύλησε ἢ κολασμένην τοῦ ματιᾶ ἐπάνω τους σὰν τὰ διψασμένα χεῖλια στὸ ποτήρι, κι' ἄρχισε νὰ ταῖς ἀκλουθῇ ἀχώρταγος...

— Βρὲ σὺ δὲν ντρέπεσαι; παππᾶς μωρὲ θὰ γίνῃς ἢ σκουπιδιάρης; Ἀντὶ νὰ χαθῇς! τοῦπε τότε θυμωμένος ὁ λιμοκοντόρος, ποῦ βρῆκε τὴν περίστασιν νὰ δείξῃ τὴν παλλικαριά του σ' τις συντρόφους.

— Τί νὰ ντραπῶ; Κακὸ ἔκανα ποῦ κύτταξα; Μπα καὶ θὰ βάλῃς τοῦλόγου σου φόρον σ' τὰ μάτια;

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Δημητράκη, ἄστονε τὸν παληάνθρωπον νὰ κουρεύεται! θέλησε νὰ πῇ ἡ μεγαλειότερη, τραβῶντας τὸν καθαλιέρον ἀπ' τὸ χέρι, μ' αὐτόν, μπρὲ μάτια μου, δὲν πιανώτανε, εἶχε πάρει φόρον καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ μπασιτουριά ἔκανε τὴν πλάτη τοῦ Πατέρ' Ἡλίας νὰ τρίξῃ.

— Νᾶ, μωρὲ Θεομπαίχτη, ὁ φόρος! Ἀρπαξε κι' ἄλλην! Δὲν σ' ἀρκεῖ; ἔχω κι' ἄλλαις!...

(ἀκολουθεῖ)

— Τὴν γλῶσσαν μου δὲν τὴν ἐξουσιάζω πλέον. Παρα-
φέρμαι ὑπὸ τῆς μανίας!

Καὶ πραγματικῶς, δὲν τὴν ἐξουσιάζει τὴν γλῶσσαν τοῦ
ὁ κ. Βερναρδίνης διὰν, παραφερόμενος, ἀπὸ τῆς δασκαλο-
μανίας ποῦ θολώνει καὶ τὴν πρὸς ἐξωτερικὰς διανοίας, μὲς πα-
ρουσίαζε τὸν Αἰσχύλου περὶ καὶ ἀνύστατον κανένα ἀνθρώ-
που τοῦ «Ἐμπεδίου».

ΥΣΤΕΡΑ

ἀπὸ τὸ «αὐτισμὸν ποτὴρι» τοῦ Πολέμου. (πάνανθεμά
τις αὐτὲς τὴν αὐλικὴν μηχανορραφίαν ποῦ τῶσπασαν τὸ
μαγικὸ αὐτὸ ρακοπότηρον καὶ δὲ μὲς τῆς φαντασίας νὰ μὲς
κερναίη ἀδιάκοπα τὸ ἀθάνατον τῆς τέχνης νερό!) οἱ
«Ἰσχυροὶ» τοῦ Ραγκαβῆ. Εἶπατε τίποτε; — Ἐμεῖς
τί νὰ ποῦμε; Μὴ ἱκεσίαν ἀπευθύνουμε στὸν Βασι-
λέα, νὰ σώσῃ καὶ μὲς καὶ τὸ γαμεῖο τοῦ Βασιλικοῦ
Θεάτρου ἀπὸ τὰ πρωτότυπα ἔργα ποῦ ἀσκημίζουν
ἕνα τόσο ὁμορφὸ καὶ πλούσιο χεῖρ οὐδὲν αὐτό.

Με μεταφράσεις τῆς προκοπῆς καὶ τὸ θέατρο
μπροστὰ θὰ πάρῃ καὶ συγγραφεῖς καλοὶ θὰ βγοῦνε
μὴ μέρη. Τὸ κατὰ κατὰ γὰρ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πρω-
τότυπὴ πανούκλα τὸ θέατρο, ὅς κ' ἔφη μὴ σύνταξιν
μικρὴ στοὺς κ. κ. πρωτοτύπους γὰρ νὰ μὴ τὸ ἐνο-
χλοῦνε μὲ τὰ ἔργα τους. Ἄλλο γι' αὐτὸ δὲν
ὑπάρχει.

Η ΒΟΥΛΗ

μας ἐδούλεψε πατριωτικώτατα τὴν νύχτα τῆς
Τετάρτης. Καὶ μόνον ἔτσι δὲν δουλεύει ἡ
Βουλὴ, ὅχι μὲ λόγια τοῦ ἀέρα, μὰ μὲ βρισιὲς
καὶ μὲ μαχουριές, ὅπως ἐδούλεψε τὴν Τε-
τάρτη, θὰ κἀνὴ καλὸ στὸν τόπο, γιὰ τὴν θὰ
πέισῃ καὶ τοὺς πρὸς ἀπλοικοῦς πῶς εἶναι πε-
ριττὴ καὶ πῶς μπορεῖ ἀξιολογῆσαι νὰ λείψῃ ἀπὸ τῆς
μέτῃ, γὰρ νὰ σωθῇ ὁ τόπος, γὰρ νὰ τραβήξῃ
λίγο μπροστὰ, πετώντας στὸ κάρρο τῶν σκού-
πιδίων τὰ χιλιοσπασμένα κοινοβουλευτικὰ δο-
κανίκια, στὰ ὁποῖα σήμερα στηρίζεται γὰρ νὰ
τραβᾷ πρὸς τὰ πίσω κουτσαίνοντας.

— Δὲν εἶναι κατάστασις αὕτη! Εἶναι αἰ-
σχος! Εἶναι ἀτιμία! Εἶναι ἐντροπή!

Δὲν τὰ λέμε μεῖς. Τὰ εἶπε βουλευτὴς, τὰ
εἶπε ὁ κ. Φλέσσας, ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
καὶ τὰ λόγια του αὐτὰ εἶνε τὰ μόνον ἀληθινὰ
λόγια ποῦ ἀκουστήκαν ὡς τῶρα μέσα στὸ λε-
προκομεῖο τῆς ὁδοῦ Στοδίου.

ΑΝΟΙΞΙΣ

Μυριόχρωμα πάλιν ἀνθίζουν λουλούδια
σταύς λόφους στοὺς κάμπους σκορποῦν εὐωδία
πουλάκια τριγύρω ἀκούς μὲ τραγοῦδια
νὰ ψάλλουν τὸν πόνο, 'ποῦ κρύβ' ἡ καρδιά.

Ἀρχίζει κι' ὁ ἔρωτας παιγνίδια νὰ στρώνῃ
γλυκύτερες τῶρα σκορποῦν τὴν ματιὰς
κι' ἄλλοι στὴν καρδίαν 'ποῦ κρυφὰ τὴν πλάνωνει
τὴν δίνει γὰρ πάντα μὲ δυὸ σαῖτιες

Ροδίζουνε δὲ αἱ φέτες γιορτάζει
ἡ νεότης γλεντᾷ, γιομάτη χαρὰ
πετᾷ ἡ ψυχὴ μα, μὲ πάθος στενάζει
νὰ φτάσῃ 'ψηλά, πειδ' ἔψηλά λαχταρᾷ.

Ἰδέες γλυκὲς μέσ' τὴν ἄνοιξιν μόνο
γεννᾷ ἡ καρδιά μας, τὴν πίκρες ξεχνᾷ
καὶ μόνον ὁ γέρος θυμᾷται μὲ πόνο
πῶς ἔφυγ' ἡ νεότης, δὲ θάρσῃ ξανά!

Ἀλλάζουν ὡς τόσο, οἱ τόποι, τὰ χρόνια
μὰ ὅχι ποτὲ δὲν ἀλλάζ' ἡ καρδιά
ὁ ἔρωτας μέσα της τρέφει αἰώνια
γλυκεῖα καὶ ἀθάνατα πάντα φωτιά!

ΑΝΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Δ'.

Manchester, Φλεβάρη τοῦ 1904.

Ἀπὸ τὰ τρία συστήματα ποῦ, ὅπως σὰς εἶπα
στὸ πρῶτο μου γράμμα, πολεμοῦν ἐδῶ τὸ ἀνοικτὸ
ἐμπόριο, τὸ πρὸς ἀρεστὸ στὸν ἀγγλικὸ λαὸ εἶναι ἴσως
τὸ σύστημα τῶν Ἀνταποδοτικῶν δασμῶν, δη-
λαδή τὸ περίφημον Retaliation. Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἡ
ἀγγλικὴ Κυβέρνησις καὶ αὐτὸ θάναται τὸ ἐπίσημον πρό-
γραμμα τῆς στὴν ἐρχόμενης βουλευτικῆς ἐκλογῆς,
γιὰ τὴν τέτοιον σημαντικὴν ζήτησιν θὰ τ' ἀποφασίσῃ τὸ
ἔθνος. Οἱ ὁπαδοὶ τῶν ἀποδοτικῶν δασμῶν δὲ ζη-
τοῦνε γενικὴ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ προστασία,
παρὰ μονάχα νὰ δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσία, βάζοντας
ποῦ καὶ ποῦ δασμούς, νὰ χτυπᾷ τοὺς ἄλλους μὲ τὰ

ἴδια τοὺς ὅπλα, δηλαδή νὰ φορολογᾷ πραγματικὰς
ξένων ἐθνῶν ποῦ εἴτε βλάπτουν τ' Ἀγγλικὸ ἐμπόριο
μὲ προστατευτικὸς δασμούς, εἴτε τοὺς βάζουν ἐπί-
τηδες γὰρ νὰ τιμωρήσῃ ἀγγλικὴν ἀποικίαν ποῦ ἔ-
δωκε κάποιο δασμολογικὸ προνόμιον στὴ μητέρα της
τὴν Ἀγγλίαν. Αὐτὸ, λένε, δὲ θὰ πρὸς προστασία, γιὰ τὴν
δὲν εἶναι λόγος νὰ προστατευτῇ ὁ Ἀγγλος ἀπὸ
κάθε συναγωνισμὸν, παρὰ μονάχα ἀπὸ ἀδίκον συνα-
γωνισμὸν, μὴτε νὰ φορολογηθῇ καὶ ἡ ξένη πραγμα-
τεία, παρὰ μονάχα ὅπως ἔρχονται ἀπὸ μέρη ποῦ φο-
ρολογοῦν τὴν ἀγγλικήν. Εἶναι μάλιστα τὸ καλλίτερον
μέσον γὰρ νὰ βρῇ οἱ ξένοι στὰ συλλογικὰ τους κ' ἔτσι
τὸ σύστημα τοῦ ἀνοικτοῦ ἐμπορίου νὰ γίνῃ γενικόν.
Ὅταν οἱ ἄλλοι βάζουν δασμούς, ἄλλους τόσους ὡς
βάζῃ καὶ ἡ Ἀγγλία. Ὅταν πάλι τοὺς βγάζουν, ὡς
τοὺς βγάζῃ καὶ αὐτή. Ἡ ἐξουσία τοῦ Κράτους νὰ
βάζῃ στὴν ἀνάγκη δασμούς, εἶναι τὸ μοναχὸ ὄπλον
γὰρ ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ξένους ν' ἀλλάξουν τοὺς δι-
κούς τους. Πρέπει, ὅπως εἶπα, νὰ βαστᾷ ἡ Κυβέρ-
νησις γιομάτῃ ρεβόλβερ γὰρ νὰ φοβερίζῃ τοὺς ξένους
καὶ νὰ κατορθώσῃ συμφωνίας ὠφέλιμες στὸ Ἀγ-
γλικὸ ἐμπόριο. Πρέπει μάλιστα αὐτὸ νὰ γίνῃ ἁμέσως
γιὰ τὸ κακὸ χειροτερεύει κάθε μέρη, οἱ ξένοι ἀδιά-
κοπα μεγαλώνουν τοὺς δασμολογικοὺς τοὺς τοίχους
καὶ ὁ Ἀγγλος κοντεύει ν' ἀποκλεισθῇ ἀπὸ κάθε ἀγορᾶς.
Σήμερα, μὴτε οἱ ἐμπορικὲς συνθήκες τῆς δὲν ὠφελοῦν
τὴν Ἀγγλίαν, γιὰ τὴν, ἐνῶ ὑποχρεώνουν τὸν ξένο νὰ μὴ
φορολογᾷ περισσότερο τὴν ἴδια πραγματεία ὅταν ἔρ-
χεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν παρ' ὅταν ἔρχεται ἀπ' ἄλ-
λου, δὲν τὸν ἐμποδίζουν ὅμως νὰ φορολογᾷ περισσό-
τερον ὅσες πραγματείες εἰσάγει κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀγ-
γλίαν, ποῦ ἀπ' ἐκεῖ δὲ φοβεῖται ἐκδίκηση, παρ' ὅσες
εἰσάγει ἀπὸ μέρη ποῦ τὸν φοβερίζουν μὲ δασμούς.
Τότες μονάχα θὰ κατορθώσῃ ἡ Ἀγγλία ὠφέλιμες
συνθήκες καὶ θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἀδίκον συναγωνισμὸν,
καὶ ἀπὸ τὸ νὰ τὴν πλημμυροῦν οἱ ξένοι μὲ φτηνὰς
πραγματείας δίχως νὰ παίρνουν τὴν δικήν της, ὅταν
δοθῇ στὸ Κράτος ἐξουσία νὰ τοὺς φοβερίζῃ μὲ δα-
σμούς. Ἰσως μάλιστα πιτύχῃ ἔτσι τὸ σκοπὸν τῆς
καὶ δίχως νὰ βάλῃ δασμούς, γιὰ τὴν φοβερὰ μονάχα
θὰ σώσῃ ἂν πάλι καταντήσῃ ἡ δουλειὰ σὲ δασμο-
λογικὸν πόλεμον, ἡ Ἀγγλία ἔχοντας τὸ μεγαλύτερον
ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς γερὰ οἰκονομικὰ, δὲν ἔχει φόβον
νὰ νικηθῇ. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Γερμανίαν εἰσάγει
περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἐξάγει, ἀπὸ τὴν πρώτη μαλι-
στα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς εἶναι τριπλάσιον τῆς ἐξαγωγῆς
τῆς, καὶ λοιπὸν εὐκολὰ τὴν χτυπᾷ μὲ δασμούς
εἰσαγωγῆς.

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἡλίου Π. Βουτιερῆδου

Βέλαξαν καὶ τὰ πρόβατα, πήδησαν καὶ τ' ἀρνία·
κι' ἀφοῦ γονάτισαν κατὰ τὴν ἀπὸ τὴν μαννάδες τους, βύ-
ζαν τὰ μαστάρια· καὶ ὅσες δὲν εἶχον ἀκόμη γεννήσει
τὴν κυνηγοῦσαν τὰ κριάρια καὶ ἅμα τὴν σταματοῦσαν ἀπ' ἑ-
κὴν τὴν κούραση, καθάλιευσαν καθένα ἀπὸ μίαν. Κυνήγησαν
καὶ οἱ τράγοι τὴν γίδες καὶ πηδοῦσαν τριγύρω τοὺς πρὸς
ἐρωτικὰ καὶ πιάδονταν ἀναμεταξύ τους γὰρ τὴν γίδες.
Καὶ καθένας εἶχε τὴν δικήν του καὶ πρόσχε μὴπως
καθένας ἄλλος τοῦ τὴν καθάλιευσεν κρυφά.

Θ'. Καὶ τοὺς γέροντας ἀκόμη τὰ τέτοια πράγματα, ἂν
τῶσπασαν θὰ τοὺς παραινέσων στὴν ἀπόλαυσιν· καὶ οἱ
νέοι, καθὼς ἦσαν γυμνασμένοι καὶ ἀπὸ πολλὴν καὶ πρὸς
ζήτησιν ἀγάπης, ζῶντες ἀπὸ ὅσα ἀκούγαν καὶ ἔλυον

ναν ἀπὸ ὅσα ἔδωκεν καὶ ἤθελαν καὶ αὐτοὶ κατὰ περισ-
σότερον ἀπὸ τὸ φιλὶ καὶ τ' ἀγκαλιάσματος καὶ πρὸς πολὺ ὁ
Δάφνης· γιὰ τὸν καθὼς εἶχε μεγαλώσει ἀπὸ τὴν κλειστοῦ-
ρα ὅλο τὸ χεῖμα καὶ ἀπὸ τὸ καθιστὸν, καὶ τὰ φιλιὰ
πεθυμοῦσε καὶ γὰρ τ' ἀγκαλιάσματα λαχταρᾷ καὶ
ἦσαν γὰρ καὶ δουλιὰ πρὸς περιέργους καὶ πρὸς τολμηροὺς.
Παρακαλοῦσε λοιπὸν τὴν Χλόην νὰ τοῦ χάρισαι ὅ,τι ἤθε-
λε καὶ γυμνὴ νὰ πλαγιάσῃ μ' αὐτόν· γυμνὸν περισσό-
τερον ὥστε ἀπὸ τὴν προτῆσιν συνήθειαν· γιὰ αὐτὸ ἔ-
λειπεν ἀπὸ τοῦ Φιλῆτος τὰ μαθήματα, γὰρ νὰ γίνῃ
καὶ τὸ μόνον γι' αὐτὸν, ποῦ καταλογίζει τὴν ἀγάπην.
Κ' ἐπειδὴ ἐκείνη ρωτοῦσε, τί ἄλλο εἶναι ἀκόμα ἀπὸ τὸ
φιλὶ καὶ ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματος καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ πλαγιά-
σματος καὶ τί σκέπτεται νὰ κάνει ἂν γυμνὸς ξαπλωθῇ
μ' αὐτὴν γυμνὴ, εἶπε:

— Αὐτὸ ποῦ κάνουν τὰ κριάρια στὴν προβατίνην καὶ οἱ
τράγοι στὴν γίδες. Βλέπεις πῶς ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν δουλιὰ
μὴτε ἐκείνη πρὸς τοὺς ἀποφεύγουν, μὴτε ἐκεῖνοι κούρα-
ζονται κυνηγώντας τὴν, παρὰ ἀπὸ δὴ πέρα, σὰ νὰ δο-
κιμάζον τὴν ἴδια γλύκην, βόσκουν μαζῇ; Πολὺ γλυ-
κιά, καθὼς φαίνεται, εἶναι ἡ δουλιὰ καὶ νικάει τοῦ ἔ-
ρωτος τὴν πίκραν.

— Μὰ δὲ βλέπεις, Δάφνης, τὴν γίδες καὶ τὰ κριά-
ρια καὶ τοὺς τράγους καὶ τὴν προβατίνην, πῶς ἐκεῖνοι
κάνουν ὅρθοι καὶ ἐκείνη παθαίνει ὀρθὴ; ἐκεῖνοι ἀφοῦ

πηδήσουν, καὶ αὐτὲς ἀφοῦ τοὺς κρατήσουν στὰ πσιναῖ
τους; Κ' ἐσύ θέλεις νὰ πλαγιάσῃ χάμου μαζῇ σου γυ-
μνὴ; καὶ ὅμως ἐκεῖνες πόσο πρὸς μαλλιαρὲς εἶναι ἀπὸ μέ-
να, ἂν καὶ εἶμαι ντυμένη;

Τὴν πίστεψε ὁ Δάφνης καὶ ἀφοῦ πλαγιάσας χάμου
μαζῇ τῆς πολλὴν ὥρα κείτονταν, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ὅσα
πεθυμοῦσε τίποτε δὲν ἤξερε νὰ κάνει, τὴν σηκώνει καὶ
ὕστερ' αὐτὴν σφιχταγκάλιαζε κἀνοντας ὅπως οἱ τράγοι.
Μὰ σὺν βρέθηκε σὲ πολὺ δυσκολώτερη θέση, καθίσε καὶ
ἐκλαψε γιὰ τὴν ἦσαν καὶ ἀπὸ τὰ κριάρια πρὸς ἀνήμερος
στοῦ ἔρωτος τὴν δουλιὰ.

Ι'. Κ' εἶχεν ἕνα γείτονα, ζευγαλάτη δικὸν τοῦ
χωραφιοῦ, ποῦ τὸν ἔλεγον χρώμην καὶ περασμένον στὰ
χρόνια. Αὐτὸς εἶχε γυναῖκα πολὺν φερμένη ἀπὸ τὴν πο-
λιτείαν, νέα καὶ ὁμορφὴ καὶ πρὸς τρυφερόν ἀπὸ ὅσο ἔπρε-
πε σὲ χωριάτισσα, τ' ὄνομα τῆς ἦταν Λυκαίνιον. Αὐ-
τὴ βλέποντας τὸν Δάφνην κάθε μέρη νὰ περνᾷ τὰ γί-
δια τὸ πρῶν γὰρ τὴν βοσκήν, τὴν νύχτα γὰρ τὴν στάνην,
πεθύμησε νὰ τὸν κάνει ἀγαπητικὸν τῆς ἀφοῦ μὲ χαρί-
σματα τὸν ξεγελάσει καὶ κάποτε παραφύλαξαν τὸν
μοναχὸν καὶ σουραῦλιν τοῦ χάρισε καὶ κερήθρας καὶ τα-
γάρι ἀπὸ λαφοτόμαρον μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ εἰπῇ
τίποτε, ἐπειδὴ μάντευε τὴν ἀγάπην τῆς Χλόης, γιὰ τὴν
τὸν ἔδωκε πολὺ προσκυλλημένον στὴν κόρην.

(Ἀκολουθεῖ)